

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον Ένατον μετρούντες χρόνον
στην γην εδρεύομεν τῶν Παρθενώνων.

Έννηκάσσα τέσσερα καὶ χίλια,
ποῦ θὰ 'βγοῦν λαοὶ μὲ πετραχήλια.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμνοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κί' ὅποιος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Εἰκοστὴ τοῦ Μαΐου κί' ἐνάτη
κί' οἱ πατέρες δὲν κλείνουνε μάτι.

Ὁκτακόσα σαράντα κί' ὀκτώ,
πατατράκα πολέμου ἄρκετό.

Ὁ Φασουλῆς μὲ τόνον
πρὸς πλῆθος Μακεδόνων.

Ἀνεβασμένοι 'στοῦ Διὸς τοὺς πανκρχαίους στύλους
κί' ἐκ τούτων μὴ φοβούμενος τραμβάῳ, σούσταϊς, σκύλους,
θὰ βγάλω λόγον σήμερα παράποτ' ἐθνικὸν
πρὸς τὸ συλλαλητήριον τὸ Μακεδονικόν.

Ὡ Μακεδόνες προσφιλεῖς,
σᾶς προσφωνεῖ κί' ὁ Φασουλῆς
μετὰ τῶν ἄλλων φίλων,
λόγον πρὸς σᾶς ὀφείλων.

Ὡ Μακεδόνες ἀδελφοὶ πολυβασανισμένοι
κί' ἐδῶ κί' ἐκεῖ πλανώμενοι καὶ διασκορπισμένοι,
κυττάζομεν τοὺς πόνους σας,
ἀκούομεν τοὺς στόνους σας,
μὰ τίποτα δὲν ἔχομεν καλλίτερον νὰ κάμωμεν,
παρὰ μὲ λόγους μοναχὰ θερμούς νὰ σᾶς συνδράμωμεν.

Ὡ Μακεδόνες ἀδελφοί, ποῦ τῆς ὑπομονῆς σας
ἡ δύναμις θαυμάζεται,
τῶν ἐλευθέρων ἡ πατρίς γιὰ τοὺς φρικτοὺς φονεῖς σας
γοργῶς προετοιμάζεται.

Ἐσχάτως ἐψηφίσθησαν τὰ στρατιωτικὰ
κί' ἐντὸς μικροῦ ψηφίζονται κί' ὀλίγα νκυτικά.
Μὰ στρέψετε παρακκλῶ τὸ βλέμμα, φεοφόροι,
πρὸς τὸ Δραχμάνι, τὸ Δαδί, καὶ τὸ Κηφισσοχώρι.

Μεγάλων ταξιαρχιῶν μάχη δεινὴ τελεῖται,
κί' ἓνας ἀόρατος ἐχθρὸς ἀσφαίρως ἀπειλεῖται,
κί' ἐκ τῶσων ποδοβλητῶν ἡχολογοῦν τὰ δάση
κί' ἀκόλουθοι τῶν Πρεσβειῶν κυττάζουν ἐν ἐκστάσει.

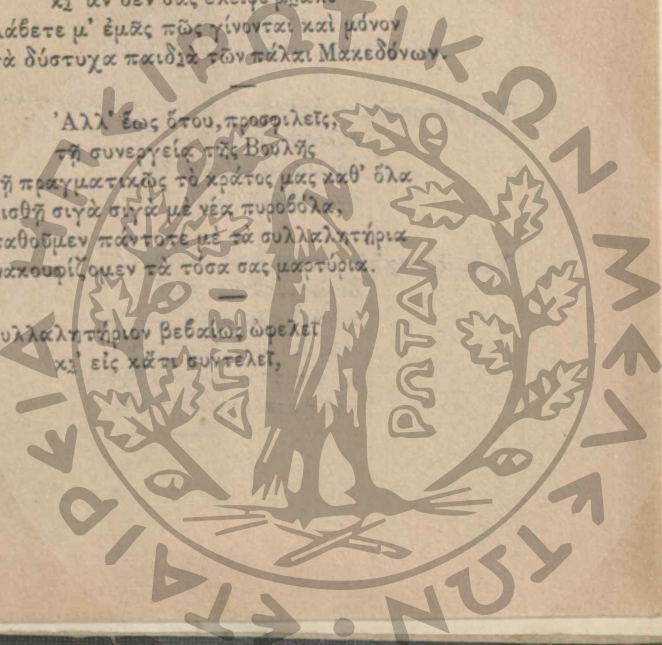
Πρὸς τί τὸ στήθος μας σκιρτᾷ;
πρὸς τί πολέμων κτύποι;
πρὸς τί τῶν κάμπων τὰ σπαρτὰ
πατοῦν ἱππέων ἵπποι;

Πρὸς τί συνεκαλέσαμεν καὶ πάλιν ἐφεδρεῖας
ἐν μέσῳ τῶν καυμάτων;
πρὸς τί καθυπεβλήθημεν εἰς νέκς ἀπορίας
κί' εἰς ἑλλειψιν χρημάτων;

Γιὰ ποιοὺς ἔοδοῦνται λεφτὰ;
γιὰ ποιοὺς συμβαίνουν ὅλ' αὐτά;
Εἰπέτε μου, παρακαλῶ,
κί' ἂν δὲν σᾶς ἔλειψε μὲν ἀλῶ
θὰ καταλάβετε μ' ἐμᾶς πῶς γίνονται καὶ μόνον
γιὰ σᾶς τὰ δύστυχα παιδιὰ τῶν πάλαι Μακεδόνων.

Ἀλλ' ἔως ὅτου, προσφιλεῖς,
τῇ συνεργείᾳ πῆς Βουλῆς
ἐτοιμασθῇ πραγματικῶς τὸ κράτος μας καθ' ὅλα
κί' ἐξοπλισθῇ σιγά σιγά μὲ γὰρ πυροβόλα,
θὰ προσπαθοῦμεν πάντοτε μὲ τὰ συλλαλητήρια
νὰ σᾶς ἀνακουφίσωμεν τὰ τόσα σας μαστύρια.

Κί' ἓνα συλλαλητήριον βεβαίως ὠφελεῖ
κί' εἰς κατὰ συντελεῖ,

και μιά διαμαρτύρησις εντόνως γενομένη
άνωφελής δέν μένει.

Ὡ δυστυχεῖς, ἐλπίζετε,
κι' ἀνάστασιν σκαπίζετε,
κι' ἕνα συλλαλητήριο μᾶς προσπορίζει φίλους,
καὶ μάλιστα σὺν γίνεταί· μπρὸς 'στοῦ Διὸς τοὺς στύλους.

Ἐλθετε πρὸς ἀκρόασιν Φιλιππησίων παντοίων
καὶ μὴν ἀκούετε ποσῶς τοὺς λόγους βλακεντίων,
ποῦ σκούζουν κι' ἐπιθεβαίνον πῶς τίποτα δέν βγαίνει
μέ λόγους, μέ ψηφίσματα, καὶ ρήτορας ἐν γένει.

Ἀδελφοί μου Μακεδόνες,
τέκνα τοῦ ποτὲ Φιλίππου,
κλαῖνε τώρα κι' ἀηδόνες
τοῦ Βασιλικοῦ μᾶς Κήπου.

Ἀδελφοί μου Μακεδόνες, ποῖος 'μπορεῖ νὰ 'σιωπᾷ
σὺν κυττάζῃ τοὺς σφαγεῖς
νὰ κυλίουν κατὰ γῆς
τὸ κεφάλι τοῦ δασκάλου, τὸ κεφάλι τοῦ παππᾶ;

Γιὰ τῶν φίλων Μακεδόνων τὰ κεφάλια τὰ κομμένα,
ποῦ φωνάζουν ὠϊμένα,
ποῖος Ρωμῆος δέν θὰ 'ζυπνήσῃ μέ καπνοὺς εἰς τὸ κεφάλι
κι' ἕνα λόγο δέν θὰ βγάλῃ
μετ' αἰσθημάτων πολλοῦ
κἂν 'στοὺς Στύλους κἂν ἄλλοι;

Ποῖος τῆς γῆς τῆς ἐλευθέρως
τὴν φωνὴν δέν θὰ σηκώσῃ,
καὶ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας
μέ νερὰ δέν θὰ φουσκώσῃ;

Μακεδόνες, σηκωθῆτε,
'στῆς Κολώναις νὰ 'βρεθῆτε
γιὰ νὰ παρηγορηθῆτε.

Γιὰ χατῆρι σας ἀφρίζω,
κι' ἀπὸ τούτῃ τὴν κολῶνα
τοὺς Βουλγάρους ξαναβρίζω
νῦν, αἰεὶ καὶ 'στὸν αἰῶνα.

Καὶ μέ δύναμιν φωνῆς
τοὺς ἀποκαλῶ φονεῖς,
τοὺς ἀποκαλῶ Βουλγάρους,
τοὺς ἀποκαλῶ βαρβάρους.

Τοὺς ἀποκαλῶ πρὸς τούτοις φαύλους δυναμιτιστάς,
δολοφόνους, ἐμπρηστές,
βδελυροὺς ἐκδιστάς,
ἀρκουδιάρηδες, ληστές.

Τοὺς ἀποκαλῶ πρὸς τούτοις μικροὺς ἐπιδρομεῖς
δίχως αἰσθημα τιμῆς,
κι' ἡ διπλωματία βλέπει
πῶς δέν φέροντ' εὐγενῶς,
κι' ἕνα φτύσιμο τοὺς πρέπει
καὶ πατσᾶς γαῖδουρινός.

Κι' ἂν αὐτὰ ποῦ λέγω τώρα δέν σὰς φαίνονται πολλὰ
'πέστε τοὺς ἐσεῖς τὰ ρέστα, ποῦ τοὺς ξέρετε καλὰ.

(Εἶπε ταῦτα, κι' ἐκ τοῦ στύλου κατεβαίνει κουρασμένος,
καὶ τὰ μάλα διψασμένος
πίνει κάμποσο νερό,
καὶ μέ πάθος φλογερὸ
ἀνεβαίνει σ' ἄλλον στύλον,
κι' ἀπὸ τοῦτον ἐκφωνεῖ
λόγον δεύτερον στωμύλον,
ποῦ τὸ πληθὺς συγκινεῖ.)

Δεύτερος Βουλγαρικός,
σφόδρα πατριωτικός.

Φ. — Μακεδόνες, σηκωθῆτε,
'στῆς Κολώναις νὰ 'βρεθῆτε
γιὰ νὰ παρηγορηθῆτε.

Ἄς γεννοῦν ἀγρίους τρόμους,
κι' ἄς λυσσοῦν βαρβάρων σμήνη
μέ μαχαίρας ἀμφιστόμους,
μὰ γιὰ 'μᾶς ἡ γλῶσσ' ἄς μείνῃ
μόνη μάχαιρα καὶ ξίφος, μόνον ὄπλον εὐγενές,
νὰ τὰκούῃ καὶ νὰ τρέμῃ κάθε παληοκαφενές.

Δι' αὐτῆς καὶ τώρα πάλιν ἄς διαμαρτυρηθῶμεν
καὶ μ' αὐτὴν ἐκδικηθῶμεν
ἀτιμώσεις, ἀρπαγὰς,
καὶ δηλώσεις καὶ σφαγὰς.

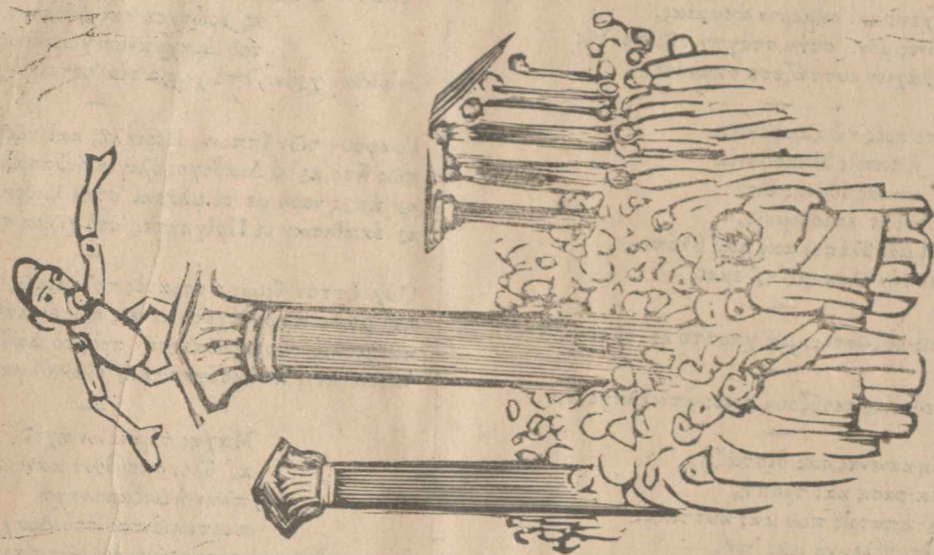
Δι' αὐτῆς ἐκδικηθῶμεν ἀπὸ τὰς κλεινὰς Ἀθήνας
τὰ μαρτύρια μαρτύρων,
προσβολὰς δισκοποτήρων,
καὶ τοσαύτας κατασχίνας.

Δι' αὐτῆς ἐκδικηθῶμεν τοὺς βαρβάρους, καὶ κατόπιν
τὴν ἀναίσθητον Εὐρώπην,
ποῦ μέ δόλους παμπονήρους τὴν ἀνῆξεν μᾶς κάνει,
καὶ δέν ἐστρεψε νὰ 'δῇ
μήτε πέρα 'στὸ Δραχμάνι,
μήτε πέρα 'στὸ Δαδί.

'Στὸ μαχαίρι ποῦ γαλίζει, 'στὸ τουφέκι ποῦ βροντᾷ,
'στῶν κοκκάλων τοὺς τριγμύς
καὶ 'στοὺς τόσους στενγχοὺς
μόν' ἡ γλῶσσ' ἄς ἀπαντᾷ,
μία διαμαρτυρία κι' ἕνα ψηφίσμα κοινόν,
γεγραμμένον ἐπὶ πέτρας τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν.

Ναί, πτωχοί μου Μακεδόνες, ποῦ μέ πόνους περισσοὺς
καταφεύγετε 'στοὺς κόλπους τῆς μητρὸς σας τῆς γλῶσσας,
ἢ μὲν σκλάβοι νὰ σφαδάζῃ 'μπρὸς σὲ μνήματα πατέρων
καὶ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ κλαίῃ,
κι' ἡ πατρίς τῶν ἐλευθέρων
νὰ τῆς λῆθ, νὰ τῆς λῆθ.

Προσέλθετε μ' ἐμᾶς καὶ σεῖς
τοὺς ρήτορας ν' ἀκούσετε,

καὶ τοὺς Βουλγάρους τοὺς θρασεῖς
πατόκορφα νὰ λούσετε.

Κι' ἂν ἡ περίπυστος ἡ γῆ,
ποῦ σφραγιάζετ' ἐν συγῇ,
γῆν βορὰ τῶν μάρτυρων τῆς ράτσας τῆς ἀγρίας,
ποῦ μ' αἵματι μεθᾶνε,
πάλι 'δική μας θάναί
κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς παλῆς καὶ νέας ἱστορίας.

Κλαῖτε, γιὰτὶ σὰς ἔκαψαν τὸ δόλιο σας καλύδι,
κλαῖτε, γιὰτὶ σὰς ἔχυσαν ζεματιστὸ μολύδι,
κλαῖτε, γιὰτὶ δέν ἄφησαν 'στῆς Ἐκκλησιαστικῆς καντύλια,
κι' ἂν χύνη κάθε Μακεδὼν
τὰ δάκρυά του κρουνηδόν,
ἐμεῖς ἀπὸ συμπάθειαν τοῦ δίνουμε μαντύλια.

Βλέπετε τόσους σας μαρπούς, βλέπετε τόσους πλουτοὺς
νὰ τοὺς τρυγοῦν τὰ τέρατα φυλῆς τρισκακτατάτου,
διὸ τὰ στηλιτεύομεν ἀπὸ τοὺς Στύλους τούτους,
ἐποὺ θαρρῶ πῶς ἔγιναν ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου.

'Στοὺς Στύλους τούτους, βρε παιδί μου,
κάθε πανσέληνη βαρδαῖ

πολλὰς φορὰς παρέβηκα μόνος καὶ μετὰ φίλων
τὴν δόξαν τὴν Ἑλληνικὴν πρὸς τὸν πεσμένον στύλον.

'Στὸ μέρος τοῦτο μέ πολλοὺς καὶ μέ τὸν Περικλέτη
τὰ λέγαμε συχνότατα κι' ἐτρώγαμε κουρκέτο,

καὶ τρίγωνά τῆς ἐποχῆς
κι' ἀρχαίους ἐργολάβους,
καὶ κουβεντιάζαμ' εὐτυχεῖς
γιὰ σὰς τοὺς καψοσκλάβους.

Ποῖος καιρὸς ἀληθινὰ
τὴν φαντασίαν μου πλανᾷ.
Ὅσα δέν ἐσχεδιάζαν καὶ περὶ Κρήτης τότε
καμπύσαι πατριῶται,
καὶ τώρα καὶ Κρητικούς ἀκούω τὸν ἐν τέλει
νὰ τάχουν μέ τὸν Πρίγκηπα, γιὰτὶ θεομῶς δέν θέλει,
καὶ δέν τοὺς ὑποδέχεται μετὰ 'στ' Ἀνακτορά του
σὺν τοὺς γνωστοὺς Μουρανοῦ
μέ μὴλ παρόντων, μέ μὴλ μερσί,
καὶ μέ μπόνι τὸν Γκαλάτου.

Ποῖος καιρὸς ἀληθινὰ
τὴν φαντασίαν μου πλανᾷ.
Ὅσα δέν ἐσχεδιάζαν καὶ περὶ Κρήτης τότε
καμπύσαι πατριῶται,
καὶ τώρα καὶ Κρητικούς ἀκούω τὸν ἐν τέλει
νὰ τάχουν μέ τὸν Πρίγκηπα, γιὰτὶ θεομῶς δέν θέλει,
καὶ δέν τοὺς ὑποδέχεται μετὰ 'στ' Ἀνακτορά του
σὺν τοὺς γνωστοὺς Μουρανοῦ
μέ μὴλ παρόντων, μέ μὴλ μερσί,
καὶ μέ μπόνι τὸν Γκαλάτου.

Ποῖος καιρὸς ἀληθινὰ
τὴν φαντασίαν μου πλανᾷ.
Ὅσα δέν ἐσχεδιάζαν καὶ περὶ Κρήτης τότε
καμπύσαι πατριῶται,
καὶ τώρα καὶ Κρητικούς ἀκούω τὸν ἐν τέλει
νὰ τάχουν μέ τὸν Πρίγκηπα, γιὰτὶ θεομῶς δέν θέλει,
καὶ δέν τοὺς ὑποδέχεται μετὰ 'στ' Ἀνακτορά του
σὺν τοὺς γνωστοὺς Μουρανοῦ
μέ μὴλ παρόντων, μέ μὴλ μερσί,
καὶ μέ μπόνι τὸν Γκαλάτου.

τὰ φέσχα σας καὶ τὰντερὰ
πῶς θὰ γενοῦν ἡμίψηλα καὶ ρεδιγκόταις φίναις.

Τὶ νεργίλες γαθβάσικος, τί νύκτες νωχελεῖς,
ὅμως ἐλπίδας νάχετε καὶ σήμερον ἀκμαίης,
ἐφ' ὅσον, Μακεδόνες μου, 'στὴν στέγην τῆς Βουλῆς
κί' ἓνα μικρὸν τεμάχιον κυττάζετε σημαίας.

Ἴτε πρὸς τὰ καφφενεῖα
κί' ἡ πατρίς Μακεδονία
μὲ μακρὰς ὁδύνης ἔπη
καταρᾶτ' ἐπιδρομεῖς,
καὶ μᾶς βλέπει καὶ μᾶς βλέπει,
καὶ τὴν βλέπομε κί' ἐμεῖς.

Πλὴν χαρήτε σεῖς οἱ ζῶντες, μὰ χαρήτε κί' οἱ σφαγέντες.

(Ζήτω τῆς Μακεδονίας σκούζουν τρεῖς ἀπαλλαγέντες.)

Φ.— Μὴ κανέναν σας διατάζῃ,
νέα φάσις καὶ τροπὴ,
κί' ἡ πατρίς ποῦ μᾶς κυττάζει
κάτι θέλει νὰ μᾶς πῇ.

Ἐλα, σκλάβά κυβοφόρα,
κί' ὅ,τι θέλεις 'μπρὸς μας 'πέ το....
ἄχ! πῶς ἤθελα καὶ τώρα
νάτρωγα παληὸ κουρκέτο.

(Ζήτω τῆς Μακεδονίας
σκούζει κί' ἓνας Παυσανίας.)

Φ.— Ζήτω, φίλοι Μακεδόνες, καὶ στιγμήν δὲν ἀπαυδῶ
νὰ φωνάζω κί' ἀπ' ἐδῶ
πρὸς δολίους Εὐρωπαίους,
τὰ μαλά των νὰ γανῶνω,
καὶ ληστὰς ἀποτροπαίους
διαρκῶς νὰ κερυνῶνω.

Κί' ἂν μ' ἐκεῖνα ποῦ τοὺς εἶπα δὲν ἀλλάξουν πολιτεῖαν
οἱ τοῦ Κρούμου λυμεῶνες,
τότε σὰς καλῶ νάλθῃτε 'στοῦ Θεοῦ τὴν πλατεῖαν,
'στῆς τριάντα δηὲ Κολώναις.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Π.— Εἰς τὸ συλλαλητήριον ἐπῆγες, παρλαπίπα;

Φ.— Μὰ πῶς εὐχαριστήθηκα ποῦ τοὺς τὰ ξαναεἶπα.

Π.— Σὲ ποιούς, μωρέ;

Φ.— Καὶ μ' ἐρωτᾷς; σ' αὐτοὺς τοὺς λυμεῶνες,
ποῦ κατασφάζουν λυσσῶδως ἀόπλους Μακεδόνες.
Τοὺς εἶπαμε, τοὺς εἶπαμε, 'στὸ κρέας τοὺς 'δαγκάναμε,
καὶ μασκαράδες τῶν σκυλιῶν καὶ πάλι τοὺς ἐκάναμε.

Π.— Κί' ἐγὼ τοὺς ἐσκυλόβρισα, τοὺς ἔφαγα τὸ μάτι.

Φ.— Μὰ πῶς εὐχαριστήθηκα, ξεθύμανα κομμάτι.

Π.— Μὰ δὲν μοῦ λές τί γίνονται κί' ἐκεῖνα τὰ γυμνάσια;

Φ.— Μ' ἐπιτυχίαν ἄρχισαν καὶ 'τέλειωσαν θαυμάσια,
καὶ θεαταὶ παρέστησαν καὶ τόσα γυναικόπαιδα,
καὶ γράφουν ἀνταποκριταὶ μέσ' ἀπὸ τὰ στρατόπεδα
πῶς στρατιὰν πρὸς πόλεμον δὲν εἶδαν ὡς αὐτὴν

μὲ τὴν εὐστροφίαν,
κί' ὁ Βασιλεὺς ἐξέτασε Σχολεῖον μαθητὴν
εἰς τὴν Γεωγραφίαν.

Γράφουν παρὼν ὁ Βασιλεὺς πῶς ἦτο 'στὸν ἀγῶνα,
κί' ἐρώτησε καὶ μερικοὺς
τοῦ Δραχμανίου χωρικοὺς
ἂν εἶδαν χιόνι 'στὸ χωρὶ τὸν 'φτεινὸ χειμῶνα.

Γράφουν τῶν ἱππῶν, Περικλῆ, καὶ τῶν ἀνδρῶν τὸ μέγεθος
πῶς ἦτο κί' ὁ Διάδοχος ὀλίγον διψασμένος
κί' ἤπιε νερὸ μὲ τὸ φλασκί 'στὴν λαύραν τὴν φρακῶδη,
κί' ἐκάθισαν οἱ Πρίγκηπες 'στὸ χῶμα σταυροπόδι.

Οὐχ ἤττον ὅμως ὁ στρατὸς πολεμικῶς ἡσκήθη
καὶ μήτε παρεδέχετο κανεὶς πῶς ἐνικήθη,
καὶ μόλις συνεκρούσθησαν πρὸς τὸ Δαδί τὰ κέρατα
θαρρῶ πῶς καθυσύχασαν κί' οἱ Βούλγαροι τὰ τέρατα.

Μάχης τύμπανον ἤχει
κί' ὅλοι σπεύδουν μάνι μάνι,
πλὴν ἡ Δόξα μοναχὴ
περπατῶντας 'στὸ Δραχμάνι,
τραγουδεῖ καὶ στεφανώνει δηὲ κατσίκια μοναχά,
ποῦ 'βαρεῖας καρύτσας ρόδες τᾶχαν κόψει τὰ φτωγά.

Π.— Τί τὰ θέλεις, Φασουλῆ....
δὲν μ' ἀρέσουνε πολὺ
μήτε τᾶσφαιρα πυρά,
γιατὶ θέλουμε παρᾶ.

Φ.— Ὅταν καὶ σύ, βρέ Περικλῆ, μὰ κί' ἄλλοι συμῆται
κυττάζετε πῶς ἄσκησις καμμία δὲν τελεῖται,
φωνάζετε πῶς οἱ στρατοὶ καθόλου δὲν ἀσκούνται
κί' οἱ στρατηγοὶ τῶν κρεβάτων ἀργῶς ἡροδοσκίπται.
'Ἄλλ' ὅταν εἰς γυμνάσια τοὺς βλέπης ζήλευτὰ
τότε φωνάζεις ἀδίκῃ πῶς πάνε τὰ λεφτά.

Γιατὶ, μωρέ, χωρὶς αἰδῶ
φωνάζεις κί' ὅταν εἴν' ἐδῶ,
κί' ὅποταν καταυλίζονται σ' ἐκεῖνο τὸ Δραχμάνι,
μὲ σὰς τὰ στραβοκέφαλα κανεὶς γὼν τοῦ του χάνει,
γίνεται τὸ κεφάλι του σὰν τοῦ Κατσίκα χάνι,
δὲν ξέρει πῶς νὰ φέρεται καὶ χαρτοσιὰ δὲν πιάνει.

Ὅμως ἐγὼ, κί' ἂν παντελῶς στρατηγικὴν δὲν ξέρω,
τὰ τοῦ στρατοῦ γυμνάσια περιχαρὴς ἐξείρω,
καὶ φέρομαι πρὸς τὸ Δαδί καὶ τὸ Κιφισσοχώρι,
ποῦ παραστέκουν Βασιλεῖς
καὶ πηλαλοῦν Ἐπιτελεῖς,
κί' ὁ Γκιλδ κί' ὁ ἀπένος ὁ Νάχσιν καὶ ξένοι δορυφόροι.

Μὰ φτύνω μέσ' 'στὴ μούρη
κάθε σαχλὸ μουρμούρη,
καὶ σένα πρῶτα πρῶτα,
τὸν μὲλλον κερηνότα,
ποῦ ξαπλωμένος πάντοτε 'στὸ Σύνταγμα ἀπὸ κάτω
θέλεις ἀκέρηα τὸ ψωμί καὶ τὸ σκυλὶ χορτάτο.

Π.— Ὅρσε λοιπὸν τρεῖς ματσουκιάς χωρὶ νὰ πλάσῃς
καὶ σύρε τώρα τοῦ στρατοῦ νὰ 'δῇς τὰς παρίλας.